

Gergely Tamás

TOROKCSAVAR

BOOKART
Csíkszereda, 2010

Szerkesztette

Láng Zsolt

Illusztrálta

Maurits Ferenc

A borítót *Hajdú Áron* tervezte,
Maurits Ferenc grafikájának felhasználásával.

ISBN 978-606-92476-1-7

© Gergely Tamás, 2010

© Maurits Ferenc, 2010

© Bookart Kiadó, 2010

Belép a budiba, elretesze az ajtót. Nyugodtan szarni számára élvezet, különösen a szennyos munka után. Japán, mármint hogy ő maga *vágottszerű*. Mit áruljon még el saját személyéről...? Frissen szedett áfonyát árul a bogáti erdőszélen, teste eladó a *cseh sztráda* mentén. Csehül áll, más szóval: éjces. Kaunas határában talál rá élete fájára, általa az égiekkel kapcsolatot teremt. Transzcendentális kapcsolat, szellent hozzá, egyszerű lapos, mialatt eltöpreng: *az őszinteség a lényeg, vagy a szeretet?*

Meglepődik, hogy *rimmelnek* körülötte a dolgok, s összhangba kerülnek a részek. Bent, igen, a budiban bent, miközben szellent. Önmaga előtt szégyenkezik emiatt, *kínos*. Mármint hogy nagyapja még tojást patkol, s a Kénos-tetőre nem dzsippel hajt ki. Dehogya. Kigyalogol, kasza vállon. A tojást, mit maga patkol, a milenáriumon kiállítják. Utálja az erőltetett rendet, *az egyenruha fegyver az intelligencia ellen*, nem ő találja ki.

Meg volt halva!, kiáltja. Betakarják.

Úgyhogy gondtalan szarik, egyazon ürítéssel szarik rá. Saját kérdésére. Nem könnyű eldöntenie, helyzete válogatja. Blazírtan vállat von.

Blazírtan a bálnára is. A temzeire, illetve a Temzén úszik felfele. Miközben ő harminchármat terít le felindult állapotában – lefekszik a nője mással, azért. A dinnye magját sem köpi ki, lenyeli, ugyanis utazik. Legalábbis abban a hitben él: úton van.

Gyerekkorában hatvanhatoznak, nem tűnik ki a kártyajátékokban... sem, hivalkodik nyomorúságával, szenveleg. *Vissza ne térne hozzá holtan...!* Ki? A gyerek. Hülye kérdés: *hova való egy bálna?* Pontosít: gyenge abból is. Távolba köpni az emeleti ablakból. Hogy éppen Kaunas...

Anyai ösztönből úszik, indokolják a szakemberek, kicsinye után a Temzén felfele. *Az neki jelen pillanatban nyolc*, igen, Londont nem látja meg, kétszer visszaadják... *Kurva angolok!* Kelet felé repül, Amerika irányába. Ösztöne meggátolja, hogy felfalja a sajátját.

Kérdése van: álljon be szerzetesnek? Ugyanis Frici fél méterrel örökösen lekörözi. Fógel Dalma rámosolyog, *dögöljön meg! Törje ki a nyavalya! Nyaka ráncosodjék!* Száraz cipővel ki szánja meg? Mezítláb caplat a lucsokban, lélekben magányos.

Harmadnap katonák hatolnak be a kolostorba. Röhög magában: *hova lettek a tiszta rímek?!* Kijavítja, évekre rá, már docens – ne nyaka, ráncosodjék a... *szemérme!*

Harangoznak.

Övé a dicsőség, más szóval, metróval utazik, az élet nagy kérdéseiben dönteni képtelen. Krómozott budiba szarik, háborús bűnösnek titulálják. Nem mutatkozik pesszimistának, búskomorság ellen elmesél egy anekdotát: barátnője Sydney-ben várja. *Sydney két igrek*, a jegyautomatába viszont *Sidneyt* ír be, az pedig Amerika. A texasi átszállásnál elcsodálkozik, megnyugtatta ma-

gát: Ausztrália nyugat felől is megközelíthető. Kicsi a világ, *ugye*, továbbá a globalizáció szent.

Járja a kolostorokat, *hová tűntek a szerzetesek?! A fejüket verik. Kijavítja újra magát: háborús bűnösként tisztelik.*

Beront. Ugyanannyit megsebesít, mint ahányat megöl, kilő mindent, ami mozog. Három golyó – koponyánként. Szőrmentén bánik áldozataival. Ellenségeivel, mert kezdetben nem világos, ki barát – főszerkesztő egy nem éppen dicsőséges korszakban. A seggét... Nyugtalanodik: ki mossa majd le nyolcvanéves seggéről a szart.

(Családja kettő)

Családja van kettő, tíz meg tizenhét évesek. Felesége nem hagyja el, ő maga villanyszerelő, legutóbb áprilisban temet. Üdülés Horvátországban – futná másra a családi büdzséből? Mi több: felülről látja az Akropoliszt. Addig nyújtózik *vagyis*, amíg a takarója ér.

Nem felejtí: halált szimulálva menekül meg. Szívesen mesél: úszva próbálkozik, kenujuk léket kap. Félútnál férje feladja.

Önvédelemből lő, geológus, csakis azért: pánikba esik. Hálát ad az égnek, amiért megmenekül. Huszonötöt lekaszál, hetvenkedésnek veszi környezete, annyiszor tér vissza hőstettéhez – próbálja feldolgozni, ez lenne a szempontja. Élni kötelező, unokáját neveli. Mikor tovább nem bírja, az őserdőbe menekül, fia utána. Tábornok, nem sajnálnák tőle a golyót. Kezdetben mentegeti, némán, magában. Majd menteni akarja. A kicsi kint reked a parton, s bekövetkezik az apály. *Ebből is pénzt csinálnak!* Rosszalja a dolgot: *a Big Ben*

tövében?! Látványosságot az anyai ösztönből?! Az euró a lelkivilágot elsorvasztja. Tenyerét kifordítva, hangtalan sír. Tanácstalan: kicsi Székelyfölddel mi lesz?! Agydagánatából kikúrálják, s a tüdeje viszi el!

Felkiált: *Bogát!* Cigaretta vásárol a piacon, majdnem felrobbantják.

Langyos ősszel enyeleg az idő, hát meg mer szólalni: *elcserélik a pulyákat.* Nyíltan, rendőr meg szégyen kizárva. Gyapjúból szőtt tarisznya kezében – beállhat szerzetesnek.

Kérdez. Gondolkozik, mond, tudakol... Ezek megnyilvánulási formái, legalábbis ön maga számára. Üvölt. Vendégmunkás, a walesi árapályról mit sem tud. Elpusztul, odavész. Távoli otthonában család várja. *Elesik Galíciában.* Unokája ösztöndíjas, utazik *a hős* nyomában.

Elpusztulok, motyogja maga elé. Várja fia hívását.

Kihalnak a mai világból az ösztönök, meggyőződése, bebizonyítják neki az ellenkezőjét. Az igazság az, hogy meglepi a dagály. Eltakarja szemét, nem akarja látni, elképzelni még kevésbé.

Visszaadják. Értsd: *visszatoloncolják.*

Mire felocsúdna, igen. Ébred haláltusában. Kinek nincsenek előítéletei? Küzd ellenük, menekül a sablonoktól. Rájön, nem tudja menteni, nyúlkálni utána fölösleges. Azt is csak az ember képzele: a bálna tartozik valahová... Gondolkozása *vegán*, csúfolják is érte: *két-dimenziós.* Ő meg csak púderez a Kriszta fenekét, fel ne pálljon.

Nem lepődik meg a zúgást hallván. Próbálja kiolvasni belőle, mennyien érkeznek. Hány motor hörög – házuk a dombtetőn, az ablakok a távolba néznek.

A távoli otthon, *igen, jól olvassák, a színesbőrű is ember.*
Anyjukba küldi a zsidózókat.

(Menekül)

Bezártságába beleőszül. Különös hangot hallat – a Jóistennel perel.

Öregszik, ugye. Aprókat lépdél csúszást megelőzendő. Hideget fal, magára ne gyűjtsa a lakást. Hajnalban hányik a pia miatt, estére elfárad, képtelen megdugni ivócimboráját. Viszont kinyalni, megtanulja. Lerajzolja nője, hol a klitorisz. *Az a rózsaszín! Azt kell!*

Égetnek a kertben, elnyeli időnként az igekötőket.

Ige... a videofelvétel mindent elárul. Szükség esetén elnyeli őket. Madelaine velük vacsorázik – villával meg... nyisziteli nyakukat recés késsel. Figyeli, szemhéjuk lassan csukódik. Halálba menendően is fegyelmezettek, kivívják a tiszteletét. Maga sem kiáltozik, a hóhérnak engedelmesen nyújtja nyakát. Méltóságát megőrzi, számára fontos.

Szülőföldjén viszont a halál várja. Kínzás, testi-lelki, ha visszatoloncolják. Visszaadják a *letarolt város*nak. Tíz percre egyfolytában ezen kuncog. Ül a számítógép előtt, anélkül, hogy hozzányúlna.

Fogjon neki? Fogalma sincs, miképpen viszonyulna, szokatlan, hogy maga dönt. Éhínség pusztít az ostromolt városban. Neki szerencséje van: a hullát nem vásárolja. Öröklí. Mondhatni, *rokon tetem*, saját tulajdonaként kezeli.

Nem értem, nem értem, panaszkodik. Átpasszolják egymásnak a megmerevedett testeket. Ígénytelen,

huszonhat négyzetméteren él a belvárosban. Azért is hálás, ha feje fölött dumálnak... róla, kezét tördeli. Megkeseredik nyála, attól, hogy elzúg, *ahogyan* elzúg feje fölött a történelem. *Jön Clinton, megy Bush, mi meg maradunk a csávéban.* Hogy egyáltalán tárgyal valaki a nevében. A ráknak sokat köszönhet, a halál torkában igazi barátokat szerez. Átgondolja életét, fekete kendőt kér, temet. Osztálytársától kölcsönzi a meséket, nehe-zére esik visszaadni. Csakis magára gondol. *Mi pedig mehetünk a búsba!*

Színes ceruzát hord magával, festő.

Beáll a gátlás. Lop? *Nem nevezném lopásnak, bár jogilag.* Tizenöt évre rá szerzi meg saját példányát antikváriumban. Rá fognak jönni, világos, utoléri, mint a sánta kutyát. Sőt, mint a *kutyábbat*, játszik a szóval. Örömmel konstatálja, a fokozatok nem vesztek ki, *miért a fejüket ütik?* Tehetetlensége értelmét szétszedi, a Teremtő nem könyörületes. A másét zabálja, a szerzeteseknek, *capisco?* A szerzetesek fejét. Az idegenét, nem a sajátját.

Tovább! Továbbbb!

Vér csurog alá vasárnap délután, izzadság, a katolikus körben kártyáznak. Ő maga *szójátékos*, későn érő. Keresetlen szavak, bármilyen meglepő, bennük a lényeg, asszonya aszfaltra szül, a *csekpojint*nál elakadnak.

Hallgatózik *ugyanis*: gyerek sír, sirály sivít?

Sirály lehet, mert a gyerektestekben nincs lélek. Tizenegyedik parancsolat, mosolyog nyomorán, *saját utódod ne fald fel!* Kitorli a csipát a szeméből. *Az istenhit a génekben leledzik.*

Fárad, süllyed a földbe, morálja mélyen a tengerszint alatt. Szótlan nyalja Pamela pináját, alázat jellemzi gon-

dolatait: *jobb így!* Okolhatja önmagát, úgy könnyebb! Egyszerűbb. Kerüli újabban a konfliktust, szorong percekig. A legrosszabb mégis, ha elnyomják. Mint a növények egymást – *lassú halál, lábon szenesedő.*

A kijelentés tartalma megnyomja kedélyét, másrészt felszabadítja: egy életen át készül megfogalmazni, most kipattan. Rájön: mindvégig ezért harcol, ráadásul több fronton. I hangsúlyozza: *ahogyan* elzúg. *Zakopanében üde reggelekre ébred.*

Zakopane akár egy hosszú utazás. A front a várostól délre húzódik.

Früsthöz csöngetnek. Grüssgott!

Felissza a töredezett aszfalt repedése a magzatvizét, megél a gyerek. Kuzinja... Mulatságos sztorit meséltet magának, attól sír, keze között a rántás elég, mit bánja! *Zsidó harcol zsidó ellen.* Fia fogoly, teszi hozzá, második éve.

Enged a szorítás odabent, lelki szemeivel látja a halált, belátja legalábbis a kurta távot, ami hátravan. Egy völgyet képzél maga elé, beleereszkedni maga az élet.

(Mintha fűzőjét)

Lehajol, mintha cipőfűzőjét kötné. Villámgyors mozdulat, beugrik a sínek közé. Megfordul a szimpátia, több, mint a fele ellenzi a háborút. Olvassa, hogy a piacon aznap húszan halnak.

Tíz perc után sírásba megy át nevetése: az ő gyerekét. Meg, azt is. Szívén páncélréteg. Az analízis szabadítja fel évekre rá. Cigánynak született, *na!* Karját széttárja, fázik.

Tovább, tovább!

Menekül, annyi golyót nem sajnálnak tőle, amennyi csillag a vállapján.

Két ágyás viola meg a zsályasor között három fapadot talál. *Irak!* Számára ezt asszociálja... Utánaszalad, eszik meg a tetvek. Ekkor fényképezik le, kezében virágcsokrot szorongat. Nem válogat – halottnak viszi. Apját felrobbantják, dinamit széktámlában, végigpörög másodperc töredékében az élete.

Fiát látja például, az éppen kacag.

Hogy oda ne rohanjak!, kiáltja idegesen. *Milyen méltóság?!*

Azt állítja, kalifátust szándékoznak létrehozni Németországban a muszlimok. Megjátsszák közben, hogy a párbeszéd hívei. Zavarja, hogy dresszírozott lónak nézik, megszenvedi az újévi egyenes adást. Homár az álma az NDK-ban, befalazott ország! Megkarcolja derűjét az emlék, felhorzsolja a bőrt alkarján. *Kalifátus...?!*

Fájdalomra ébred. Őrületbe kergeti a gondolat, hogy átverik. Bosszúból levágják a lábát, mikor mindössze kötözni kellene. *Ez aztán világ!* Nem divat a Jóisten-nel szembeszegülni. Le is tesz róla, temperamentum kérdése. Hozzávászorog, és halkán, ám nyomatékkal fülébe súgja: *Élek. Még mindig.*

Ha megáll, elbukik.

Egy tisztos szabadítja ki, szomszédja. Tudja, elvárják tőle, hát a gémet *ásszal* nyeri meg. Jó fiú, kész aranybánya, Szentpétervár Open. Bokája helyett drótköteg, elviselhetetlen, ahogyan nagyanyja óbégat.

Jehova, Jehova, erős, irgalmas!

Ráadásul a fűzőt cipőjéből kilopják. Lerántja a falról a díszet, a kardot, hirtelen támadt ötlet.

Le kell lőni őket – táviratozza –, az utolsó kozákig!

Suvad vele a szeg, nem érdekes. Nem érti, mért kell gyilkosok előtt méltóságot mutatni? Egyetlen kérdésre koncentrál: hogyan jutnak el idáig? Lépni szeretne, rájön, ha nehezen is: nincs mivel. Ők ketten mindenkit ismernek, korábban maguk is betörők. *Betyárból válik a legjobb pandúr.* Követi, kivont kard kezében... Könnyedén, alulról üti meg a labdát, Haas a pálya mélyén várja, *mi ez, ha nem gúny?*

(Ismerik őket)

Ismerik őket a környéken, megbíznak bennük. Fiatal női páros. Nem gyengék, ne sajnálkozzanak! *Tovább!* Választanak szét civakodó párt. Konfliktust oldanak meg. Jó szónok, halálba küld ismeretleneket.

Figyelj! Fel kell ismerni az erővonalakat. Merj rákérdezni, hadarja, beszélni róla. Megnevezni a félelmet.

A pénz – keresi hozzá a népi bölcsesség megnyilvánulásait. Egy dallam után kutat *viszont* emlékezetében. Két hétig kibírja, semmiséggért veszekednek. *Álljon bele a görcs a faszába! Bűdös kulák!*

Szünetben blúzot cserél. A *némber* összerogy futásban, mégsem kegyelmez. Menekül előbb, míg meg nem csúszik. Síkos a kifolyt vér, felmossa. Különben se görcsöljön, dehogyis született emberevő, a társadalom rontja meg. Seperjen a saját portája előtt!

Második harangozás, s ő még kék bugyiban tipeg. Szorult állapotában rájuk szól, szolgáltatassák vissza a kasszát! Pisilni is kéne! A két rabló meglepődik, maga az egyik, különös érzés kívülről látni önmagát. Elejti a félig teli vászonzacskót, azok meg vissza tulajdonosának. Szalad, hogy utolérje, három liter tej jobb kezében,

mobilja balban. Egyedülálló anya két gyerekkel, kifizeti belőle a lakbért.

Pocsékok! Úgy szitkozódik, mint az anyja. Beáll a sorba, hajnalban érkezik a joghurt. Nem tágít, egészsége függ tőle.

Muszáj az egész felületet bekenni? A tál tésztát maga süti, belekeveri a kábítószert. Édes a bosszú, különben is megbánja. *Szija, cicám, hol töltjük a Szilvesztert?*

Meggörnyedve a kajütben, rejtély, hol a másodpilóta.

Felrobbantják a fél stadiont, *hol egy budi, összeszarom magam*, csakis azért, hogy sikerüljön a bosszú. Filmelik a merényletet, kiteszik a *Jútyú*bra. Felkészülnek arra, hogy lelőjék a gépet, amennyiben lakott terület fölé közeledik – szükség szüli a... kannibált. *Márpedig* a várost továbbra is ostrom alatt tartják. Pelenkázni meg úgyis kell – mentegeti tehetetlenségét: kasztrált. Attól tart, finoman rácsúszik szemhéja, akár áldozatainak, ő viszont azt szeretné, akcióban halljon meg!

Üvölti, hogy bűneik miatt nem esik. Hatalmas Allah, és büntet. Óriási robbanás hétmillió fényévre, szabad szemmel látja. Látványnak káprázatos, megijed tőle, lélekben porszem. Féli a véget, hogy világunk egyetlen szempillantás alatt megszűnik.

Keresi közben a váltást. Kék az is, mocskos alsónadrágban mégsem kerülhet az Úr színe elé. *Kik a terroristák?* A halott pilótára pillant. Felakadt szeme a megdermedt idő, a látványtól megnyugszik. Nem adja fel a reményt, nem! Megteremtik a kalifátust, ha törik, ha szakad!

Elő a homárt!

Kávét inna, tiltva: Ramadant tartanak, és feljött a Nap. Böjtöl, s a háta viszket. Ha valakit szívből gyűlöl,

akkor az Condoleezza Rice, *ofkorsz.* Kína meg Üzbegisztán.

(Krumplit pucol)

Lelkiismeret-furdalásától hajtva megpucolja a krump-
lit. Újkrumpli, szabotázásra gyanakszanak. Kimondani
senki nem merészeli, hogy gáz. Hogy cián fojtja meg
a legénységet, talán az utasokat is. Pedig egy vasat el
nem tulajdonítana, becsületben éli le az életét. Egyút-
tal állásfoglalásra kényszerítik: három golyó? Tízet nem
sajnálna tőle!

Leül a kispadra, szünetet tart az olvasásban.

Állati tempóban kulizik, hajsza, felesége a postással
ízetlenkedik.

Levél érkezik, borítékban méreg. Hogy ezt is meg-
érte! Ujjong. *Szilveszter bácsi, kérem! Hagyja az aszta-
losmunkát!* Az lepi meg, hogy nem korábban történik.
Mivel ő naponta feloson a tizedikre, kikanyarítja ma-
gának az adagot. Veti közben a keresztet, *Jézus*. Tuda-
tában van annak: egyetlen része marad épen a behemót
gépnék: a farka. Elnyeli a mocsár, hasztalan kutatnak a
fekete doboz után.

Ízetlenkedik, gyereket szül *annak*, elválnak útjaik.

Azt meg ki mondja meg, miért nem tudják átugor-
ni a 2.32-őt? Egynek sikerül a nyolcból. Sztálin nevét
élő fenyőkkal írják a hegyoldalba, sose felejtí, nosztal-
giakönnyek peregnek. A levegő páratartalma tenné?
A légnyomás? El vannak felejtve.

Lentről nézve kiszolgáltatottnak tűnik, érdekes. Ő
maga lenne a másodpilóta? Körülnéz, lám, elfogadják.

Magára ölti annak szerepét. *Ki vagyok?* Sőt, meglátja műszerfalra borult főnöke alakját.

Tudatilag sérült, másokat megöl a szex vagy az éhség. Bőrén érzi a pillantásuk, hogy egy nemzet drukkol neki. Nem adják fel, *nem, nem, soha!* Belét elföldelik az asszonyok, fülét elteszik trófeának. Száritott emberfül, díszhelyen porosodik, *forradalom a javából, kameli a helyzetet.*

Kérleli őket, kérdi tőlük: *él itt valaki?*

Mintagazda egykor, az infláció ötszáz százalék. Bocsnatot kér a peren.

Nyitva bal ablakszem, azért nem rothad. Romlik meg. Ő tárja ki, megvan a magához való esze. Ami utána marad: használt papucs, drótkeretes szemüveg, zsebóra. *Senki nem viszi magával az aranyát.*

Na végre, hogy distanciát teremts! S ha már így állnak, megszakítja kapcsolatát a sajtóval, nyilatkozata szerint győzni érkezett. Kívülről ugyanis nem látja önmagát. Burokban él. Lebzselnek körülötte élősködők, szemébe hazudnak.

Valaki válaszol, golyót a fejébe! *Tanú nem kell, belőnek minden nyitott ablakon.*

Átlát rajtuk – már a lépcsőn érzi, valami nem stimel. Fél órával később kapják el két kiló kokainnal. Féljenti a takarítónő, arról dúdolgat, neki is csak három luka van... *Vulgáris, pfuj!*

(Besötétedik)

Szürkül. Saját barátja telefonál a rendőrségre, úgyhogy a vámos nem tévovázik. S hát valóban, mit válaszoljon? Révámom! *Mi volt a kérdés...?* Elfelejtí. Kiradí-

rozva fejéből a közelmúlt. Karrierjének vége, keressen magának új feladatot. Új faszt. Új lyukat.

Attól tart, gondolatait leolvassák. Otthonából menekül. Ne ejtsék ki előtte a *gáz* szót.

Túl későn kezdi. Idegen mindenütt, sül le képéről a bőr, összerándul gyomra, sztriptíztáncosnő fiatalkorában. Eleinte fáj neki, hogy barátnője a besúgó, utólag rájön, megmenti a szar feljelentéssel. Hálás neki, sőt, tiszteli karakánságáért. Gyerekkori emlékei viszont rögződnek.

Meg is feledkezik róla: a földszinten helyszínelnek. A hajsza, amit a halott nő combján találnak, nem tőle származik, ez már világos.

Győzünk, kiáltja. Victory!

Jobb így, hogy a barátnője jelent, mintha anyja. Mert rázuhanna a menny! Csokor tulipánt vásárol ajándékba. Kérdezi ezek után: ha nem ők ölik meg, miért darabolják fel?

Csatatérhez hasonlít a becsapódás helye, körös-körül emberi testrészek meg a repülőgép roncsai. Látja az esetet, amatőrök filmezik.

Nem ismeri, illetve a nagybátyját zabálja. Más szóval: *fidbek*.

Nagyanyját helyben temetik el, amitől úgy érzi, gyökeret ereszt, s nem csak ő – egész családja. Több joga van hozzá, *szent* meggyőződése, ahhoz a földhöz, mint egy vadidegennek. Különben is beosztja. Nem tudni, meddig tart az ostrom. Megdermed a front, a vodka folyik csupán, gondolatai hazaindáznak, az idő folyamatban.

Elrejtőzni szeretne, a daganatot vágják ki! Férje *valahol Oroszországban*. Kiutasítva, ha él... Szibéria? Kisfia

nyolcévesen felnőtt, sőt koravén. Ha ő befejezi pályafutását a földön, gyereket ki gondozza?

Tehát piros lakkcipőben tipeg. Megváltoznak életkörülményei: tehenet például nem lát kislány kora óta. Előkerül a cipő doboza, a Gulág telhetetlen. Kikövetkezteti abból, ahogyan hullanak a kiskatonák. Maga is tapasztalja, behúzza őket a kapu alá, ne tanktalp tegye tönkre a temetetlen testeket.

Azzal nem dicsekszik, *de* a tank után haladnak, s akit nem roncsol össze a lánctalp... Megkérdik: *él itt valaki?*

Megcsúfolják az életet! Mindeniket egy anya vár haza!

Fahéjt kever cukrozott tejbe, hídmérnök. Szerencsés napokon kígyó siklik eléjük. Szeletelve falatozzák.

Lepre időkben nem kérdez. Az ólmot könnyedén önti formába, megszerzi hozzá a rutint. Sztahano-vista. Különben is ki hallaná? Elviselhetetlen zúgás. Alapzaj, fogdmegek érkeznek, a benzines bödön elárulja. Hiába gyújtja fel, a fellobbanó lángot az eső eloltja – feljelentik? Zavarában szellent. Ártatlan purc valójában, ő mégis visszafordul, kissé fel is emelkedik ültéből: *bocsánat!*

(Feladja)

Feladja azt tapasztalva, hogy még a természet is cserbenhagyja. Férjére pillant, szeretője lábszárát simogatja, szimultán folyamat. Betéved a közeli játszótérre, megmar ott egy kutyát. Éhes, nem válogat. Kitekeri a sánta galamb nyakát, rohan vele odújába. Életművész, nagy-anya *arany mucikája*, fényképezi a kitépott tollakat.

Az semmi! Többezer fontot fizet, hogy pelenkázzák. Jobb későn, mint soha, a negyvenet elrúgva, az ellenke-

ző agyfélteke veszi át a szeretetfunkciót. *Ha úgy vesszük,* a koton is ötvenéves. Fanyar a humora. Reklámot nem néz, kikapcsol rádiót, televíziót. Autóját leparkolva öltönyét leveti, csecsemő újra!

Hirdetést fogalmaz. Most gyerek igazán – mikor ideje lenne, elhanyagolja anyja. Apja is, vagy csak képtelen kimutatni szeretetét? Nem tudja megemésztetni, nem tér nyugovóra, húsz éve kerüli őket.

Orra hegye viszket, szentimentális keleti. Dúdolgat.

Nagybátyja összeereszti őket, akár a kutyákat. Kakasokat. Barátjával fogadást kötnek.

Falépcsőn fel a nappaliba! Egész áldott nap edz. Figyeli az elmosódott képű pasast, nem tudja eldönteni, kacag az, vagy sír. Áldott a napja, legalábbis azt érzi, körbelengi a szentlélek.

S már újfent nyüsztítve csodálkozik. *Vagyis* a haláltól megijed. A támadás váratlan éri, és szokatlan formában, foga ugyanis régen nincs, ínye *meg* vereslik. Kilencvenet tölt, vendégeket hív születésnapjára. Az újsághirdetést elolvassa Grete. Grete... egykori... barátnője, illetve tartózkodóan viselkedik. Jó partynak találja, aminek ő tudatában. Megsejti, bársonyos suhintás éri gondolatát. Templomokban találkoznak, telefonál hozzá haza.

Áldott? Eltátja száját. *Hogy oda ne rohanjak!*

Mondhatni: a történelem szakítja el őket egymástól. Élete bezsúfolva egyetlen mondatba, egy megszakított terhesség mindenképpen. És ez még smafu, videokazettát küld be a tévéhez. Abban elmagyarázza, miért öl... Nem a szüleinek, nem értik meg, szégyenkeznek miatta, *sápjítózó civilek*, fejére szégyent hoznak!